

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 07.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **2270** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 5 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. А. К. със съдебен адрес: гр. С., У. „С. Г.” № 32, . 3, А. 10 срещу Заповед с рег. № 568/15.02.2010 г., издадена от П. О. Л. М – полицаи П. 09 РУ – СДВР.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна и постановена П. допуснати съществени нарушения административнопроизводствените правила. Оспорващият твърди, че не са били налице материалноправните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, които да позволят на административния О. да упражни дадените му правомощия. Посочва, че не е извършил никакво престъпление и задържането му с цел „профилактика” не съответства на целта на закона, която е да се предотвратяват престъпления и да се попречи на лицето, за което има обосновано предположение, че е извършило престъпление да се укрие. В проведеното по делото открито заседание жалбоподателят, чрез адвокат А. поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на П. О. П. 09 Р. Л. М, оспорва жалбата. Пълномощникът му юрисконсулт Б, посочва, че действията на полицаи, във връзка с издаване на акта са били законосъобразни и са съответствали, както на установените фактически обстоятелства, така и на целта на закона.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Л. М е държавен служител, категория „Е”, полицай II степен и заема длъжността „Полицай ВПА” в група „ООР” П. 09 РУ – СДВР. На 14.02.2010 г. той бил назначен в състава на автопатрул 195, заедно с колегата му И Б, също полицай П. 09 РУ – СДВР. Около 01,00 часа на 15.02.2010 г. пред блок № 906, в жк „Л.” те спрели за проверка лек автомобил, в който пътували три лица, между които и оспорващия К.. След направена справка в оперативната дежурна част /ОДЧ/ на управлението било установено, че те имат криминални прояви, поради което трябва да бъдат задържани. Тримата били отведени в 09 РУ – СДВР. Описаните обстоятелства се установяват от приложената на л. 17, докладна записка. К. бил задържан със Заповед с рег. № 568/15.02.2010 г., издадена от П. О. Л. М – полицай П. 09 РУ – СДВР. Към нея е приложена саморъчно попълнена и подписана от К. декларация и протокол за личен обиск. Като основание за издаване на заповедта е посочен чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – във връзка с данни за извършено престъпление по дознание № 533 от 2010 г. От приложения към делото екземпляр от заповедта се установява, че оспорващият е освободен на 15.02.2010 г. в 12,10 часа.

Видно от извлечение от книга за задържани лица /л.15 – 17/, започната на 09.02.2010 г., под номер 491 е вписан Д. К..

Като доказателства по делото са приети, обяснение от Д. К. /л. 27/, информация /л.34/ и бюлетин № 209, ведно с поименна справка /л. 35/ за извършени престъпления и произшествия за времето от 28.07.2006 г.-29.07.2006 г. От последните две доказателства се установява, че на 26.07.2006 г. в Борисовата градина, в близост до езерото Ариана, Д. К. е задържан, защото П. извършения му личен обиск у него е намерено бяло прахообразно вещество – амфетамин. Материалите по делото са докладвани на С. за образуване на производство по чл. 354А от НК.

Видно от писмо изх. № 14108 от 21.04.2010 г. на Началника на 09 РУ – СДВР, дознание № 533/2010 г. по описа на 09 РУ – СДВР, пр.пр. 3453/2010 г. е образувано срещу неизвестен извършител, за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 194, ал. 1 от НК – кражба на дамска чанта с документи, оставена на задната седалка на лек автомобил Мерцедес, чрез счупване на прозореца на предна лява врата. Чантата била собственост на М Шахпазова, а престъплението било извършено на 14.02.2010 г. пред Б. 317 в жк Л.,

С оглед изясняване на обективната истина в хода на производството са разпитани в процесуално качество на свидетели М Дuceв и И Б, доведени от страните.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена Илия Енчев лично на 15.02.2010 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена чрез административния О. на 01.03.2010 г. /В. № 6504/, в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права и интереси. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен О. е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Задържането под стража на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 64 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде реализирано наказателно преследване. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на данни, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, П. проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. В хода на проведеното съдебно производство по делото, съдът съобразявайки се с наведените от страните доводи е събрал допълнителни гласни и писмени доказателства, за да провери дали са били налице фактическите основания, дали възможност на административния О. да упражни законовите си правомощия, във връзка с издаването на акта, с който се засягат безспорно права и законни интереси на К.. Особено важни в тази насока са свидетелските показания, дадени от лица, които са имали пряко отношение към обективните факти, послужили като причина за започване на административното производство, протичането му и завършването му.

До разпит в процесуалното качество на свидетели са допуснати лицата М Дuceв и И Б, доведени от страните.

Първият от тях заяви, че познава К. от 4 години. На 14 срещу 15. 02. 2010 г. през нощта той, К. и техен познат на име П Д излезли, за да потърсят къде да се забавляват. Пътували с колата на П. Около 01,00 – 01,30 часа тръгнали към Д., за да го оставят пред дома му. На кръстовището пред блока му се разминали с П. автомобил. След като спрели пред входа му, полицейският автомобил вече бил обърнал и спрял успоредно. През прозореца полицаи М им поискали документите. И тримата предали личните си карти. Не след дълго полицаите дошли П. тях, помолили ги да излязат от колата и поискали да извадят всичко от джобовете си и претърсили основно колата, след което ги помолили да се наредят един до друг, поставили им белезници и ги отвели в 09 РУ – СДВР. П ги помолил да премести колата и да я паркира някъде, където да не пречи и те му позволили. П. извършената проверка у тримата не било намерено нищо незаконно. В 09 РУ им били съставени протоколи за обиск, заповед за задържане и били отведени за още един обиск – „на голо”. Този обиск се изразявал в събличане на дрехите, проверка на всички джобове и проверка на всички места по тялото, в които биха могли да бъдат укрити някакви предмети. След това били отведени в килиите, където прекарвали почти 12 часа без обяснение защо са задържани. Едва към 12,00 часа на другия ден били отведени в стая със следователи и пред тях написали обяснение за самото задържане и второ обяснение кои са, с кого се срещат, какво работят, къде учат и т.н. След което били освободени. По времето на задържането никой не им обяснил, че ги подозират в някакво престъпление. По времето на снемане на обясненията от следователите не били разпитвани за конкретно престъпление. Свидетелят потвърди, че знае, че К. е задържан и преди и посочи, че преди проверката не е забелязал водача

на автомобила да е извършил нарушение на правилата за движение.

Другият от свидетелите И Б посочи, че 14 срещу 15.02.2010 г. бил на работа в състава автопатрул 195 П. 09 РУ, заедно с Л. М, който обхваща територията на Л. 9 и 10 част. Пред Б. 906, около 01.00 часа спрели за проверка автомобил с три лица. Автомобилът спрял пред П. автомобил. Дватама с колегата му се представи и поискали документите на шофьора и на пътниците за полицейска проверка. Така им било разпределено на инструктажа преди застъпването на наряда – да проверяват всички лица, които се движат в малките часове. Лицата били пуснати за справка в чрез ОДЧ. По справката се установило, че лицата са криминален контингент, тъй като са били задържани. Дежурният офицер разпореди те да бъдат доведени в 09 РУ. След довеждането им, дежурният наредил да се изготвят необходимите документи за задържането на лицата. Документите били изготвени от свидетеля и колегата му М, като последният съставил докладна записка. На задържаните бил извършен личен обиск, П. който не били намерени никакви незаконни предмети от тях – оръжие, наркотици и др. Към момента на задържането по лицата, външно нямало белези, сочещи извършването на противоправни деяния. Нямало кръв, следи от бой и др. На свидетеля не направило впечатление преди проверката, водачът да се държи странно, да се опитва да избегне проверката или да се укрие. Б посочи, че докладната е отразен номер на ЗМ, който бил даден от дежурния. Той не бил убеден, че лицата са извършили това престъпление. Преценката за това кое лице да бъде задържано се получава от дежурния. Той ги вижда на компютъра и преценява какъв контингент са. Ако е действащ контингент казва да бъдат задържани. Ако са задържани преди 5-6 години ги отразявали само в докладна записка. Свидетелят Б уточни, че П. проверка на лица, преценката дали да бъдат задържани се прави от дежурния, а когато е извършено престъпление и лицето е установено непосредствено след извършването на престъплението се уведомява дежурния и лицето се задържа.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства, могат да се направят следните изводи.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите П. разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемачия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай и шестимата свидетели са изложили пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си.

Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията на Б и Пуцев са последователни и ясни. Те съдържат известни противоречия, но те се

отнасят по-скоро до някои дребни детайли и следва да се обяснят с обстоятелството, че събитията, за които са разпитвани са се случили през нощта и свидетелите очевидно са били под някаква форма на психическо напрежение.

Проверката и обсъждането в съвкупност и пълнота на всички събрани доказателства в настоящето производство, не дават възможност да се направи абсолютно сигурен извод за съществуването на описаните в оспорената заповед фактически обстоятелства, дали възможност на компетентния административен О., да упражни правомощията си. Според настоящия състав на съда не е доказано по категоричен начин, че преди издаването на оспорената заповед е имало данни или обосновано предположение, че Д. К. е извършил престъпление. П. извършената проверка и в следствие П. личния обиск у него не са били открити предмети, чието притежание е забранено или за които да е имало съмнение, че са били предмет на престъпление. По дрехите му не е имало следи от кръв или други белези, сочещи участието му в някакво противоправно деяние. Държанието му също не е давало повод той да бъде задържан. От описаното по-горе писмо изх. № 14108 от 21.04.2010 г. на Началника на ОУ – СДВР става ясно, че дознание № 533/2010 г. по описа на ОУ – СДВР, пр.пр. 3453/2010 г. е образувано за кражба на чужди движими вещи, извършена в съвсем друг район на жк Л. – пред блок № 317, като няма никакви индикации, сочещи съпричастност на К. към това деяние. Свидетелят Б потвърди, че не е бил убеден, че задържаните лица са извършили това престъпление, но издаването на заповедите по чл. 63, ал.1, т. 1 от ЗМВР е станало по разпореждане на дежурния офицер. Последното обстоятелство е недоказано, но дори да беше, съдът намира, че органът не е бил задължен да издаде заповедта, ако е бил убеден, че тя ще бъде незаконосъобразна.

Целта на мярката по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР е да се попречи на уличения да се укрие, да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване, като за всеки конкретен случай на задържане данните следва да бъдат категорично установени. Според настоящия състав на съда, в разглеждания случай тези условия не са изпълнени.

В оспорената заповед не са посочени каквито и да е мотиви за нейното издаване. Дори да се приеме, че мотивите се съдържат в докладната записка, съставена от полицаи М, органът посочвайки правното основание за издаването ѝ – чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е бил длъжен да отрази в акта поне част от фактическите обстоятелства. Посочването единствено на нормата на закона не представлява мотивиране на акта. Практическата липса на мотиви лишава заповедта от фактическите основания издаването ѝ. Административният акт, следва да отговаря на изискванията, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК. В разглеждания случай не е спазено общото изискване за излагане на точни и ясни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт следва да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които органът упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. В разглеждания случай, съдът не може да прецени, кои са данните, доказващи съпричастността на К. към определено престъпление, за да направи извод, доколкото тя, почива на действителни факти. Нарушеното изискване за форма на акта е абсолютно основание за отмяната му, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

За да възникнат предпоставките за налагане на принудителната мярка е достатъчно да има обосновано предположение, че лицето може да е извършило противоправно деяние, което в разглеждания случай не е установено по категоричен и безспорен начин.

Изложеното до тук налага извода, че е налице разминаване на приетите от органа за установени фактически обстоятелства, послужили му като основание да упражни дадените му от закона правомощия, с действителните такива, което представлява нарушение на възприетия в чл. 7 от АПК принцип на истинност - административните актове да се основават на действителните факти от значение за случая и на целта. Нарушен е и принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, а именно, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Предвид на изложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен О., но П. нарушаване на предвидената форма и П. несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставена в сила.

Предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, на същия следва да се присъдят такива. Платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаграждението за един адвокат по делото, следва, П. отмяна на обжалвания административен акт, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 и чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба Д. А. К. с адрес: гр. С., жк Л., Б. 906, В. В, . 2, А. 51 Заповед с рег. № 568/15.02.2010 г., издадена от П. О. Л. М – полицаи П. 09 РУ – СДВР, с която оспорващият е бил задържан на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи, на основание чл.143, ал.1 от АПК, да заплати на Д. А. К. с адрес: гр. С., жк Л., Б. 906, В. В, . 2, А. 51, сумата от 610 /шестстотин и десет/ лева, от които 600 /шестстотин/ лева платено адвокатско възнаграждение за един адвокат и 10 /десет/ лева държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б - тричленен състав.